

Ηλ. Βενέζη «Γαλήνη», πρόλογος έκτης έκδοσης

Ηλίας Βενέζης, Γαλήνη, Πρόλογος

Έλεγα πως για τη νέα τούτη έκδοση της “Γαλήνης” δε θα χρειαζόταν καμιά αναθεώρηση του κειμένου της, καμιά επεξεργασία. Ύστερα από τόσες εκδόσεις, από τόσο δούλεμα κάθε φορά!

Μα φαίνεται πως αυτό είναι ένας αγώνας, ένα πάθος που καταντά μαρτύριο, η αναζήτηση μιας τελικής μορφής, η τελείωση του ύφους. Είπαν πως το ύφος είναι ο άνθρωπος. Ωστόσο κάθε βιβλίο μάς επιβάλλει κι ένα δικό του ύφος- τέλος πάντων μια παραλλαγή. Και αυτή ποτέ οριστική. Μονάχα με την έννοια της αέναης αναζήτησης που υπάρχει στην ανθρώπινη μοίρα θα μπορούσες να δεχτείς πως το ύφος ίσως είναι ο άνθρωπος.

Τούτη η έκδοση της “Γαλήνης” έχει ουσιαστικές μεταβολές από την πρώτη - φυσικά μονάχα στη σύνθεση του λόγου, στο ρυθμό του. Και πάλι δεν μπορώ να πω πως αυτό το κείμενο θα είναι το οριστικό. Βλέπω πως ποτέ δε θα πω στη ζωή μου παρόμοιο λόγο.

Ηλίας Βενέζης,

Γαλήνη, Πρόλογος στην έκτη έκδοση

Ασκήσεις

1. Ποια αγωνία διατυπώνει ο Βενέζης στον πρόλογο του μυθιστορηματός του σχετικά με την ολοκλήρωση ενός λογοτεχνικού έργου;
2. Συμφωνείτε με την άποψη πως *κάθε βιβλίο μάς επιβάλλει κι ένα δικό του ύφος - τέλος πάντων μια παραλλαγή*; Να λάβετε υπόψη σας και το απόσπασμα:

Τα διάφορα μηνύματα που θέλει να εκφράσει ο λογοτέχνης με την ποίηση και την πεζογραφία του “ντύνονται” κατ’ ανάγκην με μια ιδιαίτερη χαρακτηριστική ... μορφή προφορικής ή κυρίως γραπτής πραγμάτωσης του λόγου, μ’ ένα ιδιαίτερο έντεχνο λογοτεχνικό ύφος...

Γ. Μπαμπινιώτης,

Θεωρητική Γλωσσολογία

3. Στο απόσπασμα από το διήγημα που ακολουθεί ο συγγραφέας χρησιμοποιεί ύφος που είναι πολύ κοντά στον καθημερινό λόγο. Δοκιμάστε να μετατρέψετε το απόσπασμα σε είδηση με σχόλιο για τοπική εφημερίδα ή σε σύντομο χρονογράφημα με καυστικό-ειρωνικό τόνο, το οποίο πρόκειται να ανεβάσετε στον τοίχο σας στο facebook. Να επιλέξετε το επίπεδο λόγου που ταιριάζει στο συγκεκριμένο κειμενικό είδος.

Πέντε άντρες είχαν ανάψει φωτιά έξω από το ΙΚΑ της Νίκαιας αργά μια νύχτα του Γενάρη. Ήταν συνταξιούχοι, πρώην υπάλληλοι ή εργάτες, αξύριστοι και ταλαιπωρημένοι. Από τις τρεις είχαν αρχίσει να μαζεύονται εκεί για να πάρουν σειρά και να προλάβουν να δουν πρώτοι τους γιατρούς προτού μαζευτεί πολύς κόσμος και φτάσει η ουρά στο πεζοδρόμιο. Ήταν άγνωστοι μεταξύ τους και κανείς δεν είχε μπει στον κόπο να συστηθεί - είχαν άλλα πράγματα στο μυαλό τους. Τα ονόματα άλλωστε δεν είχαν σημασία. Σημασία είχε η σειρά, να τηρηθεί αυστηρά η σειρά προτεραιότητας. Γι’ αυτό και ο καθένας σκεφτόταν τον εαυτό του και τους υπόλοιπους σαν να ήταν αριθμοί σ’ έναν κατάλογο που θα μεγάλωνε διαρκώς καθώς θα προχωρούσε η νύχτα.

Απόσπασμα από το διήγημα του Χρήστου Οικονόμου *Τα πράγματα που κουβάλαγαν*